

Hvis den palæstinensiske befolkning på Vestbredden og i Gaza havde lov til at bestemme, hvilket militær der skulle være på deres område, ville de sikkert ikke kaste med sten, men det har de ikke. De er frataget demokratiet og derfor: Et undertrykt folk har ret til at gøre oprør, et besat land har ret til at kæmpe mod besættelsen!

Når det er så vigtigt at slå fast, er det, fordi der er en beklagelig tendens, også hos den socialdemokratiske ordfører, til at gøre det her til et spørgsmål om ligestillede parter. Der er palæstinenserne på den ene side, uha, de begår mange fejl, der er israelerne på den anden side, uha, de begår mange fejl, og dermed kommer man uden om det centrale, nemlig at der er besættelse og folk, der er besat, og det er den besættelse, der skal bringes til ophør, og det undertrykte folk har ret til at kæmpe mod besættelsen.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

For at gøre det krystalklart for både hr. Holger K. Nielsen, hr. Keld Albrechtsen og hr. Søren Søndergaard: Det er jo sådan, at man ikke kan nedlægge veto mod oprettelse af en palæstinensisk stat. Det er der ingen, der forestiller sig man kan gøre. Men det er også sådan, at hvis man vil fred i Mellemøsten for israelerne og selvfølgelig for palæstinenserne, så er det klart, at det er forudsætningen, at man har en samlet aftale om fred, som også indbefatter retten til at oprette egen stat. Det er klart, og det er da naivt at tro, at man ikke vil se fortsatte terrorhandlinger, fortsatte konflikter, hvis man går i et ensidigt spor. Det må da være åbenlyst for enhver. Men der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi i Socialdemokratiet også som led i den aftale her støtter, at palæstinenserne får oprettet deres egen stat, der baseres på demokrati og menneskerettigheder. Det er afgørende.

Jeg synes, det er lidt naivt bare at sige, at hvis den ene part udråber en stat, jamen så tror vi, der er fred. Det er der jo ikke, og det er sagens kerne. Vi vil gerne have begge parter med, og jeg tror i øvrigt også, det er vigtigt at understrege, at det afgørende for både palæstinenserne og israelernes sikkerhed er, at vi har begge parter med i det lange løb.

Det er det, vi står for i Socialdemokratiet, men selvfølgelig nedlægger vi ikke veto imod oprettelse af en palæstinensisk stat.

Formanden:

Hr. Svend Aage Jensby som ordfører.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil gerne starte med at takke udenrigsministeren for en udførlig besvarelse, den var næsten så udførlig, at der dårligt blev tid til det hele, men der er ikke meget i den redegørelse, som vi i mit parti ikke er enige i.

Vi er bl.a. enige i, at situationen i Mellemøsten er overordentlig alvorlig, og at det internationale samfund, herunder også Danmark, må gøre sit yderste for at skabe en varig fred i Mellemøsten.

Vi er også i Venstre enige i, at udenrigsministeren fremhæver vigtigheden af, at der ikke tages parti for nogen af de i konflikten implicerede parter. Det mener jeg er en meget rigtig holdning fra regeringens side at have.

Men når det er sagt, vil jeg sige, at det derfor også er med beklagelse, at man finder tegn på, at Syrien, Iran, Irak har øget deres støtte til de grupperinger inden for og uden for selvstyremråderne, der modarbejder fredsprocessen. Det er Syrien, Iran og Irak, som altid har været imod Israels eksistens. Det er ikke længe siden, jeg selv var med Det Udenrigspolitiske Nævn i Teheran, hvor viceudenrigsministeren direkte adspurgt, om man anerkendte staten Israel, faktisk svarede nej. Det er bekymrende, og den rolle må Danmark ikke få og får heller ikke.

Venstre er dernæst enig i, at en fredsløsning må basere sig på de sikkerhedsrådsresolutioner, som flere har været inde på, 242, 338 og 425, den sidste i relation til Libanon. Det indebærer på den ene side, at Israel må trække sig tilbage fra de besatte områder, og på den anden side, at Israels sikkerhed må garanteres. Alt for tydeligt har historien vist, at Israel siden statens oprettelse i 1948 er blevet angrebet af sine naboer, og derfor er Israels ønske om i forbindelse med en fredsaf tale at opnå en sådan garanti både rimelig og forståelig efter Venstres opfattelse.

Som sagt skal der ikke tages parti for nogen af parterne, men det forhindrer ikke, at jeg minder om et par ting. Det var Israel, der i 1979 takket være godt lederskab både i Israel og i Egypten indgik fred med dette land. I 1993 anerkendte man PLO som repræsentant for det palæstinensiske folk og som forhandlingspartner i den videre fredsproces, og man tiltrådte, at der skabtes et palæstinensisk selvstyre i Gaza og på Vestbredden. Osloaftalerne, nr. 1 fra 1993 og nr. 2 fra 1995, illustrerer også Israels velvilje til en ændring af den situation, som blev skabt af Seksdagskrigen i 1967.